

ligt, vil det ikke være formaalstjenligt, at man giver Teaternæringen helt fri, eftersom den økonomiske Kappelstrid jo derved sandsynligvis vil blive endnu haardere, end den allerede er, og vi løbe en Fare for en Niveausænkning paa dette Omraade, som ikke vil være hverken til Samfundets Bedste eller til et Gode for den dramatiske Kunsts Udøvere. Naar den ved Lovforslaget tilsigtede Ordning gennemføres, maa man befrygte, at der vil vokse Teaterdirektører frem, om just ikke som Paddehatte, saa dog i et overdrevent stort Antal. En Begrænsning i saa Henseende vil neppe, som den ærede sidste Taler syntes at mene, blive en Følge af, at der fremdeles fra Administrationens Side vil blive stillet Krav til Beskaffenheden af de Lokaler, i hvilke offentlig Opførelse af Skuespil kan finde Sted. De i den Retning gældende Bestemmelser — og det er jo de samme, der fremtidig skulle gøres gældende — ville maaske i nogen Maade kunne virke formaalstjenligt her i København, men jeg tror ikke, de ville gøre det ude i Provinsen. Jeg tror, det vil være ligesom hidtil, at en nogenlunde stor Sal i en Gæstgivergaard og paa Landet et Forsamlingshus ville blive ansete som fyldestgørende til Opførelse af offentlige Skuespil af de paagældende Myndigheder, altsaa Bygningskommissionen, Brandkommissionen og Politimesteren. Efter Lovforslagets § 2 skal enhver, der opfylder de i Loven om Haandværk, Fabrikdrift samt Handel og Beværtning fastsatte Betingelser for Meddelelse af Borgerskab eller Næringsbevis, være berettiget til at foranstalte offentlige Opførelser af Skuespil, naar han forud derom gør Anmeldelse til Politivirigheden og erhverver dennes Anerkendelse af, at han opfylder de nævnte Betingelser. Det maa vel saa være Meningen, at den, der vil være Teaterdirektør, end ikke behøver, hvad nu enhver Haandværker eller handlende der vil etablere sig, maa gøre — nemlig at løse et Borgerbrev, som han maa betale for —, men simpelthen kun behøver at anmelde for Politimesteren, at han agter at udøve Næringsbrug i saa Henseende, uden nogen som helst videre Omstændighed. Det fremgaar ikke af Paragraffen, om en saadan Anmeldelse for Politivirigheden én Gang er tilstrækkelig, naar et Skuespillerselskab vil rejse omkring i Provinserne. Meningen er vel dog den, at en Teaterdirektør skal i enhver Jurisdiktion anmelde sig for Øvrigheden og faa dens

Anerkendelse af, at han maa udøve dette Næringsbrug.

Jeg skal med Hensyn til Lovforslagets første Afsnit, der handler om Frigivelse af Teaternæringen, indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg skal dog sige, at naar det i § 4 hedder, at „ingen maa samtidig i samme Kommune drive mere end eet Teater“, er det dog maaske et Spørgsmaal, om en saadan Bestemmelse er rigtig. Jeg kunde godt tænke mig en Ordning f. Eks. i København, hvor det var gavnligt, at en Teaterdirektør kunde drive to Teatre. Jeg tror ikke, at det vilde være heldigt absolut at forbyde det ved Lov.

Medens jeg altsaa har en Del Betænkelighed med Hensyn til den Side af Lovforslaget, der handler om Teaternæringen, stiller jeg mig noget mere gunstigt lige overfor Spørgsmaalet om Afskaffelsen af den nuværende Censurvirksomhed, thi her i Lovforslaget gives der dog et Surrogat for den, nemlig det foreslaaede Teaterraad. Men naar man finder en Garanti i den Omstændighed, at Politimesteren kan gribe ind efter hver Forestilling, naar han skønner, at der opføres noget utilbørligt, er det ikke nogen fyldestgørende Garanti, idet jeg ikke ser rettere, end at en Teaterdirektør kan opføre en Forestilling een Gang i de forskellige Byer, uden at man kan lægge ham nogen Hindring i Vejen. Den ærede Minister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at naar der var nedlagt et Politiforbud, skulde det straks være Genstand for Forfølgelse til Doms, men saaledes staar der ikke i Lovforslaget. Der staar nemlig, at naar Politimesteren har nedlagt Forbud, skal dette paa vedkommende Teaterdirektørs Forlangende gøres til Genstand for offentlig Politisag, men hvis han ikke kræver det gjort til Genstand for Dom, ser jeg ikke rettere, end at han kan rejse fra den ene By til den anden og opføre en Forestilling, uden at han i Virkeligheden kan hindres deri.

I det hele taget forekommer det mig, at Lovforslaget i høj Grad trænger til Revision, og det turde ogsaa være, at der i flere Henseender kunde ønskes nærmere Oplysninger end dem, der i Øjeblikket foreligge. Jeg kunde saaledes finde det ganske formaalstjenligt, at man indhentede de forskellige Politimyndigheders Meninger om denne Reform, inden man skred til at gennemføre den.

Til Trods for de Indvendinger, jeg